

RECENZJA

rozprawy doktorskiej mgr Anety Korcz-Maciejko

„Charakter prawny rozkazu personalnego”

Rzeszów 2016, ss. 262

napisanej pod kierunkiem prof. nadzw. dra hab. Ludwika Żukowskiego

I. Wybór tematu i celów pracy, metoda rozważań

1. Problematyka charakteru prawnego rozkazu personalnego (aktu administracyjnego kształtującego stosunek służbowy w służbach mundurowych) mimo dużego znaczenia zarówno teoretycznego, jak i praktycznego, nie była do tej pory przedmiotem odrębnego opracowania monograficznego, co powoduje, że stanowi ona niewątpliwie zagadnienie godne rozprawy doktorskiej. Istniejące w tym zakresie opracowania – na co trafnie wskazuje Autorka - zwykle stanowią element szerszej problematyki. Rozważania w kwestii charakteru prawnego rozkazu personalnego pojawiają się w literaturze niejako przy okazji analizy innych zagadnień, dotyczących w szczególności wewnętrznej sfery działania administracji, relacji między prawem pracy a prawem administracyjnym czy problematyki poleceń służbowych wydawanych w aparatach wykonawczych organów administracji publicznej. Zagadnienia związane z problematyką rozkazów personalnych były dotąd poruszane w opracowaniach obejmujących szczegółowe zagadnienia dotyczące instytucji funkcjonujących w ramach służb mundurowych. Wobec powyższego dokonany przez Autorkę wybór tematu rozprawy doktorskiej należy nie tylko zaakceptować, ale i wysoko ocenić. Należy bowiem mieć na uwadze, że rozkaz personalny jest instytucją specyficzną – z jednej strony odmianą polecenia służbowego, z drugiej zaś strony decyzją administracyjną. Skutki, jakie wywołuje, lokują go nie tylko w gałęzi prawa administracyjnego, lecz również prawa pracy.

2. Autorka recenzowanej rozprawy oparła sformułowaną główną tezę badawczą na założeniu, że „rozkaz personalny jest decyzją administracyjną w rozumieniu przepisów k.p.a., która stanowi równocześnie specyficzną odmianę polecenia służbowego wydawanego w ramach podległości służbowej między przełożonym (kierownikiem służby) a podwładnym” (s. 12). Niewątpliwie należy zgodzić się z Autorką, iż rozkaz personalny jest decyzją administracyjną wywołującą określone skutki prawne, w szczególności w następstwie jego wydania „dochodzi do wcielenia funkcjonariusza do służby lub usunięcia go poza ramy organizacyjne aparatu organu administracji publicznej” (s. 2).

Oprócz głównej tezy badawczej Doktorantka sformułowała także kilka tez szczegółowych, mających w założeniu rozwijać tezę główną. Autorka zwróciła uwagę w szczególności na reżim prawny, w jakim dochodzi do nawiązania stosunku służbowego w państwowych formacjach mundurowych. Skutkiem przypisania rozkazom personalnym statusu decyzji administracyjnych jest niewątpliwie dopuszczalność ich sądowej kontroli. Autorka stawia jednak pytanie, czy w przypadku rozkazów personalnych wydawanych między mianowaniem i zwolnieniem ze służby sądowa kontrola jest dopuszczalna. Kwestia ta nie jest już tak oczywista. Autorka formułuje w tym zakresie tezę, iż status decyzji administracyjnej mają tylko te rozkazy personalne, „które modyfikują istotne (konstrukcyjne) składniki treści stosunku służbowego, a tym samym mogą przesądzić o kontynuacji woli (względnie jej ustaniu) dalszego pełnienia służby” (s. 14). Co za tym idzie, wyłącznie wyżej wskazane rozkazy personalne podlegają kontroli sądowej.

Kolejną tezę, jaką stawia - w celu jej weryfikacji - Autorka, jest założenie, że kontroli sądowej winien podlegać także akt o charakterze wewnętrznym (opinia służbowa), wydawana w sprawach, w których rozkaz personalny jest w pełni uzależniony od treści (kierunku) tego aktu. Przyjęcie odmiennego założenia skutkuje - zdaniem Autorki - wyłączeniem prawa do sądu w sprawach wykluczenia funkcjonariusza ze służby.

Wyprzedzając nieco rozważania szczegółowe należy ocenić, że Autorka w pełni zrealizowała przedstawione wyżej cele pracy poprzez dokonanie pozytywnej weryfikacji przedstawionych wyżej tez - zarówno głównej, jak i szczegółowych. Trzeba tak-

że nadmienić, że Autorka dostrzega również niedostatki istniejącej regulacji prawnej i brak spójnych rozwiązań w ramach poszczególnych służb mundurowych. Nieco brakuje w rozprawie wyraźnego zasygnalizowania oceny istniejących rozwiązań i ewentualnego wskazania kierunków, w jakich powinien podążać ustawodawca, o czym będzie jeszcze mowa w dalszej części recenzji.

3. Rozprawa została opracowana zasadniczo w oparciu o metodę dogmatyczną. Autorka dokonała rzetelnej i skrupulatnej analizy materiału normatywnego oraz dorobku doktryny i orzecznictwa obrazujących omawiane zagadnienia. W uwagach wstępnych Autorka zasygnalizowała, że rozważania w rozprawie zostały ograniczone do polskich rozwiązań prawnych, a tym samym nie zamieszczono w pracy odniesień do porządków prawnych innych państw. Jako motyw takiego rozwiązania Autorka wskazała założoną objętość rozprawy. Mimo powyższego założenia w jednym miejscu, w rozdziale 2.1. rozprawy (s. 17-18), została zamieszczona analiza prawnoporównawcza dotycząca stosunku prawnego stanowiącego podstawę stosunku zatrudnienia w służbach mundurowych. Powyższy fragment pracy jest interesujący i pozostawia pewien niedosyt. Co prawda rozprawa liczy 244 strony tekstu, jednakże może warto było w niej w szerszy sposób zobrazować rozwiązania prawne innych państw, szczególnie, że przedstawiona krótka analiza wskazuje na odmiennność tychże rozwiązań w stosunku do obowiązujących w rodzimym systemie prawnym.

Autorka – w ograniczonym i usprawiedliwionym zakresie – posługuje się także metodą historyczną, choć nie wskazuje jej wyraźnie w uwagach wstępnych.

4. Mając na uwadze wyżej przedstawione założenia i cele pracy należy ocenić, że recenzowana rozprawa doktorska stanowi interesujące teoretycznie opracowanie problematyki charakteru prawnego rozkazu personalnego, która ma również niebagatelne znaczenie praktyczne. Recenzowana praca zawiera wszechstronną i szczegółową analizę tytułowej problematyki, i niewątpliwie ma charakter monograficzny, z uwagi na istotne rozważania teoretyczne oraz stawiane i weryfikowane tezy.

W mojej ocenie postawione przez Autorkę cele zostały przez nią w pełni zrealizowane, a zawarte w pracy ustalenia są szczegółowe i oparte na bardzo wszechstronnej i wnikliwej analizie teoretycznej nawiązującej do realiów obowiązującego prawa,

natomiast sformułowane oceny i wnioski znajdują uzasadnienie w zaprezentowanych rozważaniach.

II. Systematyka rozprawy doktorskiej; merytoryczne uwagi szczegółowe

1. Przyjęta w pracy metoda, szczegółowy zakres rozważań oraz ich układ są w mojej ocenie prawidłowe i nie budzą istotnych zastrzeżeń. Jak już wyżej była mowa, podstawową zastosowaną w rozważaniach przez Autorkę metodą badawczą jest metoda analitycznoprawna, polegająca na dokładnej analizie - wyjątkowo szerokiego - materiału normatywnego. Autorka dokonała bardzo szczegółowej analizy ustaw szczególnych z zakresu prawa administracyjnego materialnego odnoszących się do służb mundurowych. Na uwagę zasługuje także to, że Autorka uniknęła w całej pracy cytowania przepisów *in extenso*. Poszczególne zagadnienia zostały ujęte w sposób uogólniony, bez zbędnego przytaczania, często kazuistycznych, rozwiązań normatywnych. Tam, gdzie było to konieczne, Autorka zamieszczała informacje o treści obowiązujących przepisów w przypisach. Jednak i w tym wypadku unikała ich zbędnego całościowego cytowania.

2. Rozprawa, poza rozdziałem wstępnym i podsumowującym rozważania, zawiera sześć rozdziałów. Pierwszy z nich ma charakter ogólny, wprowadzający do dalszych rozważań, w szczególności porządkujący siatkę pojęciową używaną w rozprawie. Autorka rozpoczyna rozważania od zdefiniowania pojęć podstawowych dla dalszej analizy, które ujmuje w pierwszym rozdziale pracy zatytułowanym „Uwagi wprowadzające”.

Trzy kolejne rozdziały zostały poświęcone poszczególnym, wyodrębnionym przez Autorkę, rodzajom rozkazów personalnych, a to: rozkazom o mianowaniu na funkcjonariusza, rozkazom w sprawie mianowania na stopień służbowy oraz rozkazom zmieniającym stosunek służbowy.

W dwóch ostatnich rozdziałach Autorka omawia zagadnienia związane z eliminacją skutków prawnych rozkazu personalnego w trybie zwykłym oraz wzruszaniem ostatecznych rozkazów personalnych w trybach nadzwyczajnych.

Powyższa systematyka rozprawy jest w mojej ocenie prawidłowa, z punktu widzenia weryfikacji sformułowanych we wstępie tez.

3. Szczegółowe przedstawienie treści rozprawy nie jest moim zdaniem konieczne, jednak należy zwrócić uwagę na pewne jej aspekty. Jak już wspomniano, w rozdziale pierwszym pt. „Teoretyczne ujęcie rozkazu personalnego jako aktu administracyjnego”, Autorka ujęła zagadnienia o charakterze ogólnym, w pewnym sensie porządkując w ten sposób dalsze rozważania. W szczególności Autorka dokonała analizy natury stosunku służbowego, wobec istniejących wątpliwości co do tego, czy jest to stosunek z zakresu prawa pracy, czy też stosunek administracyjnoprawny. Autorka dokonała trafnego rozróżnienia stosunku służbowego prawa pracy i administracyjnego stosunku służbowego, charakteryzując ten ostatni poprzez wyodrębnienie jego specyficznych cech (np. nawiązanie poprzez akt mianowania będący decyzją administracyjną, obowiązek poświęcenia, ustalenie czasu służby w sposób podporządkowany zakresowi zadań służbowych, dyspozycyjność funkcjonariusza wraz z podporządkowaniem służbowym, zespół specjalnych uprawnień funkcjonariusza z tytułu pełnienia służby).

Autorka dokonała także charakterystyki rozkazu personalnego wskazując na cechy, które pozytywnie przesądzają kwestię, iż rozkaz personalny jest specyficzną decyzją administracyjną. Autorka dostrzega bowiem, iż rozkaz personalny jest z jednej strony aktem z zakresu sfery wewnętrznej działania administracji, stanowiącym rodzaj polecenia służbowego, z drugiej zaś strony jest aktem kształtującym sytuację kadrową funkcjonariusza służby mundurowej (s. 31). Rozważania w rozdziale pierwszym rozprawy Autorka zakończyła konkluzją, iż „rozkaz personalny tworzy, zmienia treść lub rozwiązuje” stosunek służbowy łączący organ administracji publicznej z zatrudnionym w aparacie tego organu funkcjonariuszem. Powyższa konkluzja stała się podstawą wyodrębnienia w kolejnych trzech rozdziałach rozkazów personalnych o mianowaniu na funkcjonariusza, w sprawie mianowania na stopień służbowy oraz zmieniających stosunek służbowy. W istocie rozważania zamieszczone w tych rozdziałach dotyczą właśnie utworzenia, zmiany treści i rozwiązania stosunku służbowego funkcjonariusza.

4. W rozdziale drugim rozprawy Autorka dokonała rzetelnej i szczegółowej analizy regulacji prawnych odnoszących się do kwestii mianowania na funkcjonariusza. Należy zwrócić uwagę na zagadnienie warunków mianowania na funkcjonariusza, wśród których Autorka wyróżniła warunki materialne (dobrowolne zgłoszenie się do służby, orzeczenie komisji lekarskiej o stanie zdrowia funkcjonariusza oraz orzeczenie

psychologiczne, kwalifikacje do pełnienia służby, akt ślubowania) oraz warunki natury procesowej (wynikające z art. 107 § 2 k.p.a.).

W ramach powyższego rozdziału na szczególną uwagę zasługują rozważania zmierzające do ustalenia charakteru rozstrzygnięcia komisji rekrutacyjnej. Autorka trafnie wskazuje na samodzielność rozstrzygnięcia podejmowanego przez komisję rekrutacyjną jako „aktu o przyjęciu do służby” (s. 68).

Równie interesujące są rozważania w rozdziale 2.4. dotyczące roszczenia o mianowanie na funkcjonariusza. Autorka dostrzega niewątpliwą dwutorowość rozwiązań prawnych w tym zakresie i dokonuje rozróżnienia rozkazów personalnych związanych bezwzględnych oraz rozkazów personalnych względnych i wykazuje racjonalność ustawodawcy w tym zakresie.

5. Trzeci rozdział rozprawy został poświęcony rozkazom personalnym w sprawie mianowania na stopień służbowy. Autorka wskazuje na zależność istniejącą pomiędzy rozkazem personalnym o mianowaniu na stopień służbowy a rozkazem personalnym o mianowaniu na stanowisko służbowe, jako że objęcie stanowiska służbowego jest uzależnione od posiadania przypisanego do niego w sposób w zasadzie bezwzględny stopnia służbowego (s. 96). Na szczególną uwagę w ramach tego rozdziału rozprawy zasługują rozważania dotyczące mianowania na stopień służbowy pośmiertnie. Autorka stara się udzielić odpowiedzi na pytania, do kogo kierowany jest taki rozkaz personalny i czy może on mieć charakter deklaratoryjny, skoro mianowanie wymaga wywołania skutków prawnych w chwili pozostawania funkcjonariusza przy życiu. Autorka dochodzi do wniosku, że rozkaz personalny o pośmiertnym mianowaniu na stopień służbowy stanowi wyjątek pod względem wywoływania skutków prawnych, gdyż jest rozkazem deklaratoryjnym. Niewątpliwie jest to jedyna możliwa racjonalna wykładnia obowiązujących przepisów, trudno jednak nie odnieść wrażenia, że jest to konstrukcja prawna nie wpisująca się w istniejące rozwiązania teoretyczne. Nie do końca zgadzam się z wyrażonym przez Autorkę poglądem, iż takiemu rozkazowi nie zagraża stwierdzenie nieważności, gdyż „z chwilą wydania podlegał wykonaniu poprzez powstanie powszechnego nakazu traktowania zmarłego funkcjonariusza, jako posiadającego w dniu śmierci wyższy stopień służbowy” (s. 108). Niezrozu-

miało jest powiązanie przez Autorkę możliwości stwierdzenia nieważności decyzji z faktem jej wykonania.

W podrozdziale 6. omawianego rozdziału rozprawy Autorka stawia trafne pytania o istotę aktu mianowania na stopień służbowy wydanego przez Prezydenta RP (s. 111) i dochodzi do wniosku, że postanowienie Prezydenta RP nie jest rozkazem personalnym, a tym samym brak możliwości poddania go kontroli sprawowanej w toku instancji oraz kontroli sądów administracyjnych (s. 115). Zabrakło w tym miejscu własnej oceny Autorki zasadności przyjęcia przez ustawodawcę takiego rozwiązania. Brak również odniesienia się do kwestii, czy Autorka uważa wprowadzoną przez ustawodawcę dwutorowość w zakresie mianowania na stopień służbowy za usprawiedliwioną, a jeśli tak, to jakie względy za tym przemawiają?

W powyższym podrozdziale (s. 113-114) Autorka zawarła także stwierdzenie, iż postanowienia, o jakich mowa w art. 123 k.p.a., nie stanowią rozstrzygnięć kończących postępowanie i załatwiających sprawę co do istoty, gdyż cechy te przypisano w art. 104 k.p.a. decyzji administracyjnej. Twierdzenie to byłoby prawdziwe, gdyby Autorka uzupełniła je sformułowaniem – co do zasady. Wśród postanowień wydawanych w postępowaniu administracyjnym jurysdykcyjnym występują bowiem incydentalnie i takie, które kończą postępowanie w sprawie (np. postanowienia wskazane w art. 61a k.p.a. czy art. 134 k.p.a.) oraz rozstrzygają sprawę co do istoty (np. postanowienie, o którym mowa w art. 111 § 1 b k.p.a.); szerzej patrz M. Romańska, w: *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, red. nauk. H. Knysiak-Molczyk, Warszawa 2015, s. 835-842).

6. W czwartym rozdziale rozprawy Autorka dokonała wyodrębnienia rozkazów personalnych o zmianie treści stosunku służbowego wskazując, że „zmiana treści stosunku służbowego obejmuje tylko kwalifikowane jego modyfikacje” tzn. takie, które polegają na nadaniu nowej treści konstrukcyjnym składnikom treści stosunku służbowego” (s. 119). Autorka dostrzega problem dwutorowości zmian stosunku służbowego (s. 122) oraz odmienne rozwiązania w zakresie sądowej kontroli w odniesieniu do żołnierzy zawodowych i innych funkcjonariuszy. Autorka ocenia jako bardziej „klarowne”, rozwiązanie występujące w pragmatyce wojskowej (s. 125). W mojej ocenie na-

suwają się tutaj pewne wątpliwości związane z realizacją prawa do sądu, w szczególności w sytuacji, gdy rozkaz personalny nie powoduje zwolnienia ze służby.

7. W dwóch ostatnich rozdziałach pracy Autorka dokonała analizy zagadnień związanych z wyeliminowaniem z obrotu prawnego skutków prawnych rozkazu personalnego oraz samej decyzji stanowiącej ów rozkaz. We wprowadzeniu do rozdziału piątego Autorka wskazuje, że „ograniczona liczba kodeksowych oraz pozakodeksowych postępowań służących wzruszeniu rozkazu personalnego w trybach nadzwyczajnych, stabilizuje stosunek służbowy ukształtowany ostatecznym rozkazem personalnym o mianowaniu, względnie kolejnymi rozkazami modyfikującymi treść służby” (s. 154). Dalsza analiza obowiązujących przepisów wydaje się jednak przeczyć powyższej tezie. Postępowania umożliwiające organom administracji eliminację skutków prawnych rozkazu personalnego w trybie zwykłym czy też wyeliminowanie tego rozkazu w trybach nadzwyczajnych są liczne, by nie powiedzieć – nad wyraz liczne. Świadczą o tym rozważania właśnie w rozdziałach piątym i szóstym recenzowanej rozprawy.

Na stronie 156 rozprawy wkradł się ewidentny błąd dotyczący okresu przedawnienia wynikającego z art. 156 § 2 k.p.a. Termin ów, odnoszący się do przyczyn nieważności decyzji skonstruowanych w art. 156 § pkt 1, 3, 4 i 7 k.p.a. wynosi dziesięć lat. W odniesieniu do pozostałych przyczyn nieważności (wynikających nie tylko z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., lecz również z art. 156 § 5 i 6 k.p.a.) ustawodawca nie przewiduje przedawnienia.

Na szczególną uwagę zasługują interesujące rozważania na temat aktów stanowiących prejudykaty oceniane przez organ orzekający o zwolnieniu ze służby – opinii służbowych, orzeczeń dyscyplinarnych i orzeczeń komisji lekarskich. Podzielałam stanowisko, iż definitywna opinia służbowa powinna być traktowana jako decyzja przesądzająca o opuszczeniu służby, a co za tym idzie winna istnieć możliwość poddania jej sądowej kontroli.

Interesujące są także rozważania zawarte w podrozdziale 2.3. omawianego rozdziału. Na ich tle nieodparcie nasuwa się pytanie, dlaczego ustawodawca różnicuje instytucję wygaśnięcia stosunku służbowego (są sytuacje, gdy nie wymaga ono wydania

żadnej decyzji, jak również sytuacji, w których organ ma obowiązek wydania rozkazu personalnego o stwierdzeniu wygaśnięcia stosunku służbowego).

8. Ostatni, szósty rozdział pracy został poświęcony zagadnieniom związanym z weryfikacją ostatecznych rozkazów personalnych w trybach nadzwyczajnych. Autorka dostrzega istniejące w tym zakresie zróżnicowanie i stara się dokonać pewnego uporządkowania istniejących rozwiązań prawnych. Należy podnieść, że oprócz rozwiązań przewidzianych w k.p.a. istnieją także tryby wzruszania ostatecznych rozkazów personalnych na podstawie regulacji pragmatyk służbowych w związku z art. 163 k.p.a.

Rozdział szósty, jako jedyny nie został w odrębny sposób podsumowany. We wszystkich wcześniejszych rozdziałach takie podsumowanie się znajdowało, zatem ów brak należy uznać za pewnego rodzaju wadę konstrukcyjną rozprawy. Na usprawiedliwienie Autorki należy jednak podnieść, że rozważania zawarte w rozdziale szóstym zostały podsumowane w ostatnim fragmencie pracy zatytułowanym „Konkluzje”.

9. Przedstawiona charakterystyka głównych wątków badawczych zawartych w recenzowanej pracy jednoznacznie wskazuje, że w rozprawie doktorskiej mgr Aneta Korcz-Maciejko podejmuje próbę rozwiązania wielu niezwykle istotnych i budzących kontrowersje problemów związanych z rozkazem personalnym. Nie może być zatem niczym zaskakującym, że niezależnie od pozytywnej oceny recenzowanej pracy w jej warstwie merytorycznej, niektóre z jej wątków szczegółowych budzą pewne zastrzeżenia, czy też wymagają podjęcia dyskusji z Autorką. Podkreślić jednak należy, że spośród bardzo wielu kwestii, które Autorka rozważa w recenzowanej pracy, zdecydowana większość nie budzi zastrzeżeń merytorycznych.

III. Zakres i sposób wykorzystania literatury i orzecznictwa

Recenzowana praca została oparta na szeroko wykorzystanej literaturze przedmiotu oraz dotyczącej omawianej przez Autorkę problematyki orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, Sądu Najwyższego, sądów powszechnych, Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz wojewódzkich sądów administracyjnych. W pracy powołanych zostało w przypisach około 130 pozycji literatury, rzetelnie wykorzystanych dla zaprezentowania zawartych w pracy wywodów i dla rzeczywistej dyskusji naukowej. Wykaz orzeczeń powołanych przez Autorkę jest imponujący, liczy ponad 430 pozycji.

Sposób cytowania w przypisach poszczególnych pozycji bibliograficznych oraz przyjęta przez Autorkę metoda powoływania się na poglądy innych Autorów nie budzą zastrzeżeń. Autorka z reguły zdecydowanie i wyraźnie odnosi się do przedstawianych poglądów doktryny i orzecznictwa i wskazuje na pogląd, który Jej zdaniem zasługuje na akceptację, nie unikając formułowania własnego stanowiska.

IV. Język, styl i forma pracy

Styl, jakim została napisana praca jest bardzo dobry. Pracę czyta się łatwo, można powiedzieć przyjemnie, chociaż dotyczy ona wielu skomplikowanych, bądź bardzo kazuistycznie ujmowanych przez ustawodawcę, zagadnień. Język i styl recenzowanej pracy świadczą o wysokich kwalifikacjach naukowych Autorki, która formułuje swoje poglądy w sposób jasny i zrozumiały. W pracy występują co prawda drobne przejęzyczenia, których trudno się ustrzec, np. na s. 31 w zdaniu „(...) wycofał nierozpatrzone jeszcze żądanie zwolnienia” słowo „nierozparzone” zamiast „nierozpatrzone”; na s. 35 w zdaniu: „(...) albo „funkcjonariuszowi przysługują szczególne uprawnienia związane z rodzicielstwem (...)” powtórzono zbędnie słowo „funkcjonariuszowi”, czy usterki pisarskie, tzw. literówki, np. na s. 36 w 20 wersie od góry jest „stanowiąca”, a powinno być „stanowiącą”, na s. 88 w 7 wersie od dołu winno być „możliwość”, a jest „możliwości”, czy na s. 98 w 10 wersie od góry jest „stopie”, a powinno być „stopnie”, ale są one zauważalne jedynie dla wyjątkowo „wrażliwego” czytelnika. Ogólnie jednak tego rodzaju uchybienia nie wpływają na ocenę, iż strona techniczna recenzowanej pracy mgr Anety Korcz-Maciejko, mimo drobnych niedociągnięć, zasługuje na pozytywną ocenę.

V. Uwagi końcowe i konkluzje

Należy stwierdzić, że **recenzowana rozprawa doktorska mgr Anety Korcz-Maciejko stanowi oryginalne opracowanie zagadnienia, które - co należy podkreślić - nie zostało dotąd opracowane monograficznie w doktrynie prawa polskiego.** Autorka niewątpliwie wykazała się wszechstronną wiedzą teoretyczną w zakresie nauki prawa i postępowania administracyjnego oraz umiejętnością samodzielnego rozwią-

zywania zagadnień naukowych, jak również prowadzenia pracy naukowej, co zasługuje na wysoką ocenę.

Mając na uwadze powyższe stwierdzam, że recenzowana rozprawa doktorska mgr Anety Korcz-Maciejko mająca formę maszynopisu książki, stanowi oryginalne rozwiązanie problemu naukowego oraz wykazuje ogólną wiedzę teoretyczną Autorki w dyscyplinie prawo - postępowanie administracyjne oraz umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej, a zatem w pełni odpowiada przesłankom określonym w art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 882 ze zm.), w związku z czym może stanowić podstawę dalszych stadiów przewodu doktorskiego. W konkluzji opowiadam się za dopuszczeniem mgr Anety Korcz-Maciejko do publicznej obrony rozprawy doktorskiej stanowiącej przedmiot niniejszej recenzji.

(prof. dr hab. Hanna Knysjak-Sudyka)

